

KÝM NÁS SMRŤ NEROZDELÍ,
TVOJA... NIE MOJA.

~~DOKONALÝ~~ ROZVOD

JENEVA ROSE

OD AUTORKY BESTSELLERU PODĽA
NEW YORK TIMES ~~DOKONALÉ~~ MANŽELSTVO

Jeneva Rose
Dokonalý rozvod

~~DOKONALÝ~~ ROZVOD

JENEVA ROSE

aurora

Z anglického originálu Jeneva Rose: *The Perfect Divorce*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Blackstone Publishing
v roku 2025, preložila Diana Ghániová

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o.,
v Bratislave v roku 2025.

Číslo publikácie 43.

Jazyková redakcia Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

The Perfect Divorce
Copyright © 2025 by Jeneva Rose
Published by Blackstone Publishing.
All rights reserved.

Translation © Diana Ghániová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

Kniha ISBN **978-80-8250-150-9**
eBook ISBN **978-80-8250-151-6**

*Pre môj krdel' husí.
Nech lietate vysoko a zostanete pochaté.*

ZABIL JU?

PREPIS Z DOKUMENTÁRNEHO FILMU
ÚRYVOK ZO SPRÁV NA KANÁLI 5

Úrad šerifa Okresu princa Williama vyšetruje vraždu ženy. Dnes v skorých ranných hodinách prišla polícia do domu pri jazere Manassas, kde sa našlo na smrť dobodané telo Kelly Summersovej. Podľa našich zdrojov krátko nato predviedli na výsluch majiteľa domu, spisovateľa Adama Morgana. Úrad šerifa Okresu princa Williama odmieta poskytnúť akékoľvek ďalšie podrobnosti, keďže stále prebieha vyšetrowanie.

REDAKTOR

Dňa 15. októbra uplynie osem rokov od vraždy Kelly Summersovej a jej nenarodeného dieťaťa. Telo sa našlo na druhý deň ráno vo vašom dome pri jazere, konkrétne v spálni. Adam, môžete nám povedať, čo sa stalo v noc Kellinej vraždy?

ADAM MORGAN

Nie. Môžem vám povedať, čo sa stalo pred jej vraždou a čo sa dialo po nej, ale o jej smrti nič neviem.

REDAKTOR

Tak nám povedzte, čo sa stalo predtým.

JENEVA ROSE

ADAM MORGAN

Kelly ku mne prišla po práci a robili sme to, čo zvyčajne. Dali sme si zopár drinkov a mali sme sex... niekoľkokrát.

REDAKTOR

Čo sa dialo potom?

ADAM MORGAN

Zobudil som sa uprostred noci. Vonku bola tma ako v rohu. Kelly ešte spala, alebo som si to aspoň myslel. Vedel som, že sa musím vrátiť do Washingtonu, a nechcel som ju budiť, takže som sa obliekol potme a vyrazil.

REDAKTOR

Ešte predtým ste však napísali Kelly list. Je tak?

ADAM MORGAN

Áno. Nechal som jej ho na kuchynskej linke netušiac, že si ho nikdy neprečíta.

REDAKTOR

Čo sa písalo v tom liste?

ADAM MORGAN

Už na tom nezáleží... Je mŕtva.

REDAKTOR

Kedy ste sa dozvedeli o jej smrti?

ADAM MORGAN

Na druhý deň. V mojom dome vo Washingtone sa objavili príslušníci metropolitnej polície a z Úradu šerifa Okresu princa Williama, ale nič mi

DOKONALÝ ROZVOD

nepovedali. Informovali ma o tom, až keď ma predviedli na výsluch.

REDAKTOR

Čo pre vás znamenala Kelly Summersová?

ADAM MORGAN

Jednoducho povedané... Bola to moja milenka.

REDAKTOR

Niektorí ľudia sa domnievajú, že ak ste schopný klamať o jednej veci - napríklad o svojej afére -, ste schopný klamať aj o inej.

ADAM MORGAN

To je dosť veľký rozdiel. Veľa ľudí podvádza, ale len málo ľudí vraždí.

REDAKTOR

Patrite medzi nich?

ADAM MORGAN

Už som vám povedal, že nie.

REDAKTOR

Porota považovala za neuveriteľné, že by ste dokázali pokojne spať vedľa Kelly, kým ju niekto tridsaťsedemkrát bodol. Takisto im pripadalo dosť nepravdepodobné, že by ste prehliadli jej zohavené telo, keď ste uprostred noci odišli. Čo na to hovoríte?

ADAM MORGAN

Všimne si pacient, ktorý sa podrobuje operácii v nemocnici, že mu rozrezali žalúdok? Nie,

nevšímne, lebo je v anestézii. Kelly a ja sme boli pod vplyvom drog. Nevieť kto, ale niekto nás nadrogoval. A ako som povedal, keď som sa prebral, vonku bola ešte stále tma, nič som nevidel.

REDAKTOR

Toxikologická správa naznačila, že Kelly mala v tele GHB, ale vy nie.

ADAM MORGAN

Som si toho vedomý.

REDAKTOR

Ako si to vysvetľujete?

ADAM MORGAN

Na túto otázku by mal odpovedať úrad šerifa, lebo pohodlne počkali, kým uplynie čas, keď sa to ešte dalo odhaliť, a až potom ma otestovali.

REDAKTOR

Tvrdíte, že to urobili naschvál?

ADAM MORGAN

Možno. Alebo to bola zo strany polície len nedbanlivosť.

REDAKTOR

Domnievate sa, že to na vás niekto narafičil?

ADAM MORGAN

Áno.

REDAKTOR

Kto?

DOKONALÝ ROZVOD

ADAM MORGAN

Existuje pomerne vela moznosti. Napríklad Kellin manžel Scott. Môže to byť majiteľ tej tretej - neznámej vzorky DNA, ktorá sa našla v Kellinom tele. Môže to byť Bob Miller, brat jej prvého manžela. Mohol to urobiť ktorýkoľvek z nich.

REDAKTOR

Ale vy ste to neboli?

ADAM MORGAN

Nie, ja nie.

REDAKTOR

Môžete nám povedať, čo vám prebehlo hlavou, keď sa nahlas čítal rozsudok?

ADAM MORGAN

Vedel som, že sa môj život skončil, a... Nemohol som tomu uveriť. V správach počúvate o ľuďoch, ktorých neprávom odsúdili, ale neočakávate, že sa stanete jedným z nich. Kelly Summersovú som nezavraždil a proti tejto lži budem bojovať až do posledného dychu.

REDAKTOR

Projekt Nevinnosť odmietol prevziať váš prípad. Čo si myslíte, prečo?

ADAM MORGAN

Neviem. To sa musíte opýtať ich.

REDAKTOR

Adam, aký je teda váš plán B?

JENEVA ROSE

ADAM MORGAN

Nemám žiadny plán B. Musím len bojovať, odvolávať sa a dúfať, že jedného dňa moje odsúdenie zrušia.

REDAKTOR

Ešte stále máte nádej?

ADAM MORGAN

Áno. To je jediné, čo mi nemôžu vziať.

REDAKTOR

Je všeobecne známe, že vás obhajovala bývalá manželka Sára Morganová. Aj ona má ešte nádej?

ADAM MORGAN

Sára je moja manželka, nie bývalá manželka.

REDAKTOR

Prepáčte. Áno, vaša manželka Sára. Posledných sedem rokov ste strávili v cele smrti, a predsa zostala vašou manželkou. Prečo je to podľa vás tak?

ADAM MORGAN

Lebo Sára ma miluje a vie, že som nevinný.

SÁRA MORGANOVÁ

Keď som sa vydala za Boba, vedela som, že sa s ním jedného dňa rozvediem, lebo muži sú ako právnici. Nedá sa im veriť. A ja som o tom niečo vedela, lebo som jednou z nich... a on tiež. Môj manžel sedí oproti mne pri konferenčnom stole určenom pre dvadsať ľudí, ale dnes sme v tejto miestnosti len štyria: ja, Bob a naši právnici. Snažím sa nehľadiť na muža, s ktorým som strávila posledných dvanásť rokov. Cítim však na sebe jeho tmavé oči, a tak naňho pozriem, len aby odvrátil zrak. Vrchné dva gombíky naškrobenej bielej košele má rozopnuté a kravata mu voľne visí okolo krku. V miestnosti je chladno, no na čele pod vlasmi sa mu perlia kvapky potu.

„Môj klient má záujem o zmier.“ Brad si vyhrnie rukáv saka a odhalí masívne zlaté hodinky Rolex Day-Date. Akoby chcel povedať: *Pozrite, aký som dobrý právnik*. Má uhladené svetlé vlasy a je hladko oholený, úplný opak môjho kučeravého tmavovlasého manžela s popoludňajším strniskom. Brad je Bobov právnik, dlhoročný priateľ a sliziak na plný úväzok. Je známy tým, že občas obchádza pravidlá, aby dosiahol požadované výsledky, čo je v pohode, lebo to isté robím aj ja.

„To neprichádza do úvahy,“ povie pevne Jess, nakloní hlavu a vystrie sa na stoličke. Jess je moja právnička a vždy dodržiava pravidlá. Je ako jin, a ja zasa jang.

„Sára, stalo sa to len raz.“ Bob zatne zuby a prudko si pošúcha čelo, akoby sa snažil prebudiť zo zlého sna. Ale toto je teraz náš život, naša realita a on je ten, kto nás sem dostal. „Sľubujem,“ dodá. „Stalo sa to len raz.“

Nehovoria to všetci? Stalo sa to len raz. Bola to nehoda, chybný úsudok, niečo, čo sa na mňa vôbec nepodobá, čo už nikdy neurobím. Nič to neznamenal. *Ona* nič neznamenal. Áno, to hovoria všetci, ale až keď ich prichytia. Nemrzí ich, čo urobili. Mrzí ich, že ste to zistili. A Bob nie je iný. Je rovnaký ako ostatní.

Brad naňho veľavravne pozrie a mierne pokrúti hlavou, čím mu naznačí, aby prestal hovoriť. Je mi jasné, že pre Boba je ťažké byť klientom a nie právnikom, no vzdá sa. Zhlboka si vzdychne, oprie sa na stoličke a prekríži si ruky na hrudi.

„Rád by som zopakoval, že môj klient prijíma plnú zodpovednosť za svoj zásadný omyl a súhlasí s účasťou na šiestich terapeutických stretnutiach, aby sme sa mohli posunúť v snahe dosiahnuť zmier,“ pokračuje Brad a spojí si ruky pred tvárou. Cez čiastočne odhrnuté žalúzie prenikajú pásy slnečného svetla, ktoré sa odrážajú od jeho rolexiek. Vždy keď pohne zápästím, stena sa rozžiarí kaleidoskopom farieb.

„Váš klient mal chodiť na terapiu ešte pred neverou.“ Jess zovrie pery a pomaly posunie po stole hárok papiera. „Toto sú požiadavky pani Morganovej.“

Bob si uvoľní ruky, predkloní sa a schmatne papier, skôr ako jeho právnik. Pri čítaní prižmúri oči a zvráští obočie. Vidím, že sa mu to nepáči, a presne o to ide.

„V žiadnom prípade,“ vyprskne Bob a odhodí papier. Brad ho zachytí, ešte keď sa vznáša vo vzduchu, a uhladí ho na stole.

„Domnievame sa, že je to spravodlivá ponuka,“ povie Jess.

Brad zdvihne hlavu a pozrie na ňu. „Môj klient sa nevzdá svojej dcéry. Nevzdá sa ani svojho miesta v správnej rade Morganovej nadácie, ani svojho podielu v tejto charitatívnej organizácii.“

„Nevzdávam to s nami... a bodka,“ žobroní Bob. Vystrie ku mne ruku v nádeji, že mu vyjdem v ústrety, ale ja sa nenačiahnem. Namiesto toho stiahnem ruky zo stola a položím si ich na kolená.

„Sára, prosím,“ dodá.

Zahryznem si do jazyka, aby som neodpovedala, lebo viem, že ticho ho bolí viac ako čokoľvek, čo by som mohla odseknúť. A ja mu chcem ublížiť rovnako, ako ublížil on mne.

„Moja klientka nemá záujem o zmier manželstva,“ vysvetľuje Jess. Brad sa nakloní k Bobovi a niečo mu tlmene zašepká. Bob sa tvári s každým slovom rozrušenejšie. Celý očervenie a jeho ostrá brada sa ešte viac zvýrazní, keď zaškrípe zubami.

Keď sa dorozprávajú, Brad si odkašle a vystrie sa na stoličke. „Keďže sa nezdá, že napredujeme, myslím si, že by sme sa mali stretnúť neskôr.“

„Cieľom týchto stretnutí nie je obnova manželstva a ani sa to nestane, Brad. Jediný pokrok, ktorý by sme mali dosiahnuť, je dohoda o rozdelení majetku a starostlivosti o Summer. Rada by som zopakovala, že pani Morganová požiadala o čistý, rýchly a nenápadný rozvod. Nechceme, aby sa to naťahovalo ani riešilo na súde, ale ak bude treba, pôjdeme do toho,“ povie Jess a zovrie pery do úzkej čiarky.

Po tých slovách vstanem, uhladím si sukňu a zapnem sako.

„Beriem na vedomie,“ povie Brad a zbalí si veci do aktovky, nápadného a nevkusného oranžového kúska od značky Hermès. „Požiadam asistenta, aby nám dohodol ďalšie stretnutie.“

Bob sa pozviecha na nohy a zachytí môj pohľad. Je o tridsať centimetrov vyšší ako ja, má široké plecia a vypracované telo. Prešedivené vlasy mu naozaj pristanú, rovnako ako znepokojené vrásky zľahka vyryté do čela. Pôsobí múdro a distingvovane, aj keď sa tak nespráva.

„Zavolám ti neskôr, Sára,“ povie Jess, keď vykročím k dverám.

Pred odchodom z miestnosti zastanem a kývnem jej na pozdrav.

„Sára, počkaj,“ zavolá Bob a snaží sa ma dobehnúť.

Pokračujem v chôdzi a nevšímam si ho, no vtom mi niekto položí ruku na plece a zastaví ma. Srdce mi tlčie o hrudný kôš.

„Prosím,“ zopakuje.

Sťažka si vzdychnem a obrátim sa k manželovi. Ledva vnímam, že stojí predou mnou, pretože už teraz je súčasťou mojej minulosti. Len si to ešte neuvedomuje a ja neviem, ako mu to mám vysvetliť.

„Čo je?“ opýtam sa.

V mojom hlase nie sú žiadne city, lebo všetko, čo som cítila k svojmu manželovi, zmizlo vo chvíli, keď som sa dozvedela o jeho nevere.

„Prosím, nerob to,“ povie napätým šepotom.

Horúčkovo mi hľadí do očí, akoby sa nás snažil opäť spojiť. No na tomto svete už pre nás nezostalo miesto, lebo nemôžem byť vydatá za niekoho, komu nedôverujem. Pre mňa je dôvera ako sklo. Keď ho raz rozbijete, nedá sa pozliepať dokopy, a aj keby ste sa o to pokúsili, nakoniec by ste sa pri tom porezali. Takže ho môžete rovno zahodiť.

„Máš šťastie, že to najhoršie, čoho sa odo mňa dočkáš, je rozvod.“ Moje slová vyznievajú nežne, takmer upokojujúco.

„To má byť hrozba?“ spýta sa a zatvára sa šokovane.

„Vieš, že ja sa nevyhrážam, Bob.“

Zvraští obočie a začne vyzývavo nafukovať hrud', ale ja už som videla dosť. Pokrútim hlavou, zvrtnem sa na päte a vykročím k výťahu. Niekoľkokrát zavolá moje meno. Jeho hlas je tým tichší, čím som od neho ďalej, alebo možno len stráca odhodlanosť. *Dobre. Dúfam, že je to tak.*

Bob naozaj skúša moju trpezlivosť. Chcela som len rýchly a nenápadný rozvod – rovnaký, ako bola jeho aféra. No on sa rozhodol, že musí so mnou neustále bojovať, lebo si namýšľa, že sa nám to podarí prekonať. Nepodarí, a v hĺbke duše to vie aj Bob. Snažila som sa zostať zdvorilá, naozaj som sa snažila kvôli našej dcére, ktorá ešte stále žije v blaženej nevedomosti o našom bližiacom sa rozvode. Odkladala som okamih, keď jej to oznámim. Chcela som počkať, kým sa dohodneme a opadnú nespracované pocity, aby sa naša pozornosť mohla sústrediť len a len na ňu. Zjavne som jediná, komu záleží na pocitoch a pohode našej dcéry.

Zavolám výťah a čakám, kým príde. Stále cítim Bobovu prítomnosť, ale neobzriem sa. Kiežby bolo všetko inak. Malo to byť inak. Rodičovstvo by vo vás malo vzbudiť túžbu stať sa lepším človekom, alebo v to aspoň veriť. Materstvo ma zmenilo presne podľa mojich očakávaní. No s Bobom otcovstvo zjavne neurobilo nič. Podvádzal nielen mňa, ale celú našu rodinu. A predstieral, že je niečo, čoho v skutočnosti nie je schopný – slušný človek.

Výťah cinkne a dvere sa otvoria. Nastúpim, stlačím tlačidlo, zdvihnem hlavu a zahľadím sa na Boba. Stojí na konci chodby a nespúšťa zo mňa zrak, akoby sme boli uprostred rozhodujúceho boja. Na tvári sa mu mieša hnev a ľútosť, ale mihne sa na nej aj niečo iné, niečo, čo som už videla. Len to neviem pomenovať. Ani jeden z nás neuhne pohľadom, kým nás k tomu neprinúti zatvárajúce sa dvere.

Výťah s hukotom klesá a čoraz viac nás od seba vzdďľuje. Sme spolu už vyše desať rokov, ale manželia sme len niečo vyše roka. Bob má šťastie, že už nie som tá istá žena, ako keď som žila so svojím prvým manželom Adamom. Keby som mala s Adamom deti, možno by ešte žil. Lebo, ako som povedala, materstvo ma zmenilo. Hovorí sa, že ľudia sa nedokážu zmeniť, ale nie je to tak. V základe sme, akí sme, no to neznamená, že istá časť nášho ja nemôže časom zmäknúť alebo stvrdnúť.

V miestnosti je taká tma, že nevidieť ani tiene. To je prvé, čo mi napadne, keď sa moje telo zrazu strhne a otvorím oči. Niekoľkokrát zažmurkám v nádeji, že sa prispôsobia a nájdu niečo známe, ale bez svetla nevidieť nič. Podržím si ruku pred tvárou len niekoľko centimetrov od nosa, ale ledva ju vidím. Je ako sivý výplod mojej predstavivosti. Vzduch je hustý a vlhký, páchne plesňou a mokrými ponožkami. Posadím sa, rukami sa zapriem pozdĺž bokov a nahmatám mierne poddajný pružinový matrac. Pružiny pod tlakom klesnú a potom sa vrátia do pôvodnej polohy.

V hlave mi pulzuje a dostanem prudký závrat. Je mi zle, akoby som sa mala každú chvíľu povracať. Prstami si pošúcham spánky a snažím sa, aby sa mi vrátili spomienky. Nechcú sa vrátiť. Sú preč, možno len teraz, možno navždy. Čo sa stalo včera večer? Vypila som priveľa? Zasa som si dala LSD alebo éčko?

„Haló?“ zavolám do prázdna a vstanem.

Moje chodidlá skĺznú z tenkého matraca na studený tvrdý povrch. Urobím opatrný krok vpred a zrazu niečo začujem – znie to ako kov ťahaný po betóne. Snažím sa pohnúť ďalej do tmy, ale vtom mi prudko trhne nohou. Členok ma nepríjemne zabolí a do pokožky sa mi zaryje kovové puto.

„Čo to má byť?“ Siahnem nadol a nahmatám studený kov. Keď si uvedomím, že ho mám okolo členka a drží ma na mieste, zaplaví ma náhly záchvat paniky. Pulz sa mi zrýchli a dýcham rýchlo a sťažka. Trasiem sa, hoci sa mi z pórov valí pot. „Nie, nie, nie... Pomoc! Pomôžte mi niekto! Prosím!“ Slzy sa mi kotúľajú po lícach a kričím, kým ma nerozbolí hrdlo a z pľúc mi nevyjde všetok vzduch.

Zvalím sa na matrac, schmatnem reťaz, ťahám a šklbam ňou zo všetkých síl, až si zoderiem kožu na dlaniach. „No tak, ty čurák, pušť ma!“ kričím v nádeji, že na reťazi je slabý článok alebo že sa odtrhne od toho, k čomu je pripevnená.

Plazím sa pozdĺž reťaze k jej zdroju – k hrubému kovovému stĺpu vsadenému do betónovej podlahy. Vstanem a rukami sa snažím dočiahnuť čo najvyššie. Určite je to nosný trám, ktorý siaha až po strop, lebo nedosiahnem na jeho koniec. Znova upriamim pozornosť na reťaz a hmatkám pozdĺž nej. Som pripútaná ako satelit na obežnej dráhe a mám len necelé dva metre voľnosti ktorýmkoľvek smerom.

S rukami pred sebou začnem skúmať okolie. Natrafím na stenu, položím na ňu dlaň. Postupujem popri hrubom betóne, kým sa reťaz s putom na mojom členku nenapne.

„Doriti!“ zahundrem, keď predkolením narazím do niečoho tvrdého. Nakloním sa, dotknem sa toho končekmi prstov a objavím hladký kruhový okraj. Je to ťažké plastové vedro, aké sa predáva v železiarstve. Hľadám ďalej. Moje ruky prejdú po drsnom zrnitom povrchu, zrejme po dreve. Niečo sa mi zadrie do dlane a ja sa odtiahnem. Strhnem sa od bolesti, pritisnem si ranu na ústa a sajem, kým bolesť neustúpi. V ústach mi zostane kovová pachuť krvi.

Vrátim sa na matrac, pritiahnem si kolená k hrudi a rozplačem sa. Hojdám sa dopredu-dozadu a vzlykám. Rukou sa dotknem prikrývky – nie, je to spací vak. Schmatnem ho a zabalím sa doň, aby ma ochránil pred čiernym peklom, v ktorom som sa prebudila.

SÁRA MORGANOVÁ

Ozvena mojich podpätkov na dláždenej podlahe sa rozlieha po starej budove a pokračuje aj po mojom odchode. Z kabelky vytiahnem slnečné okuliare, nasadím si ich a ochránim si oči pred vychádzajúcim slnkom. Moja kancelária je len kúsok odtiaľto v centre Manassasu. V mojom živote sa zmenilo veľa vecí, nielen ja. Už nie som partnerka v advokátskej kancelárii Williamson & Morgan vo Washingtone D. C. Rozhodla som sa tak ja, nikto iný. Už ma unavovalo, že pred mojím menom stojí ešte jedno, a rovnako ma unavovalo obhajovať zvrátených jedincov s neprimeraným majetkom. Ak na to máte prostriedky, prejde vám naozaj všetko. Ja som toho dôkazom a moji bývalí klienti takisto.

Nevzdala som sa však právnickej praxe. Zmenila som len to, pre koho ju vykonávam. Teraz pracujem len *pro bono*, čo mám radšej, lebo je to väčšia výzva. Som zakladateľka a výkonná riaditeľka charitatívnej organizácie s názvom Morganovej nadácia. Slová *charita* a *Morganová* v jednej vete znejú možno čudne – ako nejaký oxymoron –, ale nemali by. Práca v charite prináša veľa výhod – daňové úľavy, uhladený verejný imidž, politický vplyv a veľa ďalšieho. To všetko je previazané peknou mašľou, ktorá má pôsobiť ako dobrá vôľa. A meno Morganová? Určite sa na to chcete opýtať. Prečo som

si ho ponechala? Prečo som tak pomenovala svoju charitu? Možno vás to prekvapí, ale Morganová je moje priezvisko za slobodná. Nikdy som neprijala Adamovo priezvisko, ale jemu to bolo jedno. Jeho matke nie, no jemu áno. A keď podpisoval zmluvu na prvú knihu, rozhodol sa používať Morgan ako svoj pseudonym – *Rumple* skrátka neznelo tak kultivovane. Jeho matka zúrila, ale ešte viac sa jej dotklo, keď to Adam oficiálne potvrdil právnou zmenou priezviska. Takže preto sa moja charita volá Morganovej nadácia: lebo meno *Morganová* vždy bolo a je moje.

Bob ešte stále pracuje v advokátskej kancelárii Williamson & Morgan, ktorá sa však premenovala na Williamson, Miller a spol., keďže sa začiatkom tohto roka stal partnerom. Na to, aby sa dostal na moje miesto, som musela odísť z firmy, a ešte aj dlho potom sa volala Williamson a spol. Zrejme sme sa k sebe od začiatku vôbec nehodili, lebo som ho prevyšovala.

Po príchode k tehlovej budove vzdialenej niekoľko blokov sa výťahom vyveziem na najvyššie poschodie. Otvára sa do čakárne s veľkým stolom v tvare polmesiaca, za ktorým sedí recepcná Natalie. Za stolom je sklená deliaca stena, ktorá oddeľuje átrium od zvyšku kancelárie. Názov nadácie je vyrytý do matného skla veľkými tučnými písmenami.

„Dobré ráno, Sára,“ pozdraví Natalie a s úsmevom vstane zo stoličky. Je mladá a cieľavedomá, s nadšeným prístupom a ochotou vyhovieť – ideálne vlastnosti pre niekoho v jej pozícii. Gaštanové vlasy má stiahnuté do nízkeho uzla a na sebe elegantný čierny odev.

„Ten, čo prišiel o deviatej, čaká v konferenčnej miestnosti,“ dodá rýchlo.

Zvraším obočie a pozriem na hodinky značky Cartier. Je dvadsať minút po deviatej. Natalie nepoznamená, že meškám, no viem, že meškám. A to sa na mňa vôbec nepodobá. Čas si vážim viac než čokoľvek iné, lebo je to náš najcennejší zdroj. Peniaze prichádzajú a odchádzajú, ale čas len plynie. Málokto si to uvedomuje. Keď niekomu venujete svoj čas, v skutočnosti mu dávate kúsok seba, a preto to treba robiť obozretné.

„Alejandro Perez, náš päťdesiaty napravený,“ povie Natalie a rýchlo prelistuje papiere vo fascikli, skôr ako mi ho podá.

Preletím stránky a oboznamujem sa s ich obsahom.

„Sára, viem, že toho máš veľa.“ Odmlčí sa a súcitne na mňa pozrie. „Takže ak chceš, môžem...“

„Nie, zvládnem to,“ preruším ju.

„Dobre... A káva.“ Vezme zo stola veľký papierový pohár a podá mi ho.

Podakujem jej, zájdem za roh a pokračujem ďalej do Morganovej nadácie. Kancelária je vzdušná, s vysokými stropmi, odhalenými trámami a veľkými klenutými oknami. Moderný dizajn sa snúbi s rustikálnym nádychom minimalizmu. Nie sú tu žiadne kóje, lebo som ich nikdy nemala rada. Kto by chcel pracovať v truhle? V tej nás pochovajú, tak prečo by sme v nej mali tráviť život?

Priestor je otvorený, okrem dvoch rohových kancelárií a veľkej konferenčnej miestnosti medzi nimi. Väčšia kancelária je moja a druhá patrí Anne. Áno, Anne som si nechala. Je veľkým prínosom, lebo robí, čo sa jej povie, a nekladie otázky. Navyše, v dnešnej dobe je ťažké nájsť niekoho, komu môžete dôverovať. Každý má svoj uhol pohľadu, niečo, čo chce dosiahnuť, a niečo, čoho je ochotný sa vzdať, aby to získal. Anne taká nie je. Jej úloha u mňa je oveľa väčšia ako v spoločnosti Williamson & Morgan. Už nie je moja asistentka, ale manažérka kancelárie a pôsobí v správnej rade.

Niekoľkí zamestnanci si všimnú môj príchod, prerušia prácu a s úsmevom ma pozdravia. S každým z nich prehodím pár zdvorilostných slov. Sú hrdí, že tu pracujú, lebo meníme svet. Mám dvadsať zamestnancov, z ktorých polovicu tvoria právnici a asistenti. Druhá polovica sa venuje nápravnej stránke Morganovej nadácie, vďaka ktorej sme sa zviditeľnili a máme toľko podporovateľov. Naši darcovia neinvestujú len do budúcnosti tých, ktorých sme vybrali do nápravného programu, ale aj do vlastnej budúcnosti, lebo každý napravený zločinec prestane zafažovať systém a škodiť našej spoločnosti. Zatiaľ máme vynikajúce výsledky a dúfam, že Alejandro bude v tejto sérii úspechov

pokračovať. Cez nepriehľadné sklo vidím len jeho zátylok, lebo sedí na konferenčnej stoličke obrátený k oknu.

Znova otvorím fascikel s policajnou fotografiou nášho päťdesiateho prípadu. Tvári sa bezvýrazne aj napriek výraznej brade a ostrým hranatým črtám. Jeho oči majú farbu čerstvej šalvie natrhanej v záhrade a výrazne kontrastujú s jeho čiernymi vlasmi. Krk mu zdobí spleť tetovaní, ktoré pokračujú aj pod rozopnutou košelou. Nemôžem si pomôcť, ale uvažujem, kam až siahajú. V inom živote mohol byť Alejandro model. A možno sa ním ešte stane s pomocou mojej nadácie. Prelistujem zvyšok jeho spisu, preletím záznam v registri trestov, zoznam zamestnaní a žiadosť o prijatie do programu aj s motivačným listom.

„Ahoj, ako sa skončilo stretnutie?“ ozve sa niekto.

Zdvihnem zrak od fascikla a vidím, že ku mne kráča Anne. Krátke lesklé vlasy jej poskakujú a tmavomodré šaty áčkového strihu sa jej vlnia.

„Rovnako skvele ako naposledy,“ prehodím tlmeným hlasom.

Môj osobný život nie je niečo, o čom by som sa rada zhovárala so zamestnancami, ale Anne je viac ako zamestnankyňa. Je mojou priateľkou, takže vie, čo sa deje. Podľa mňa to vie aj Natalie, ale tá to nejako vysledila, lebo ja som sa jej rozhodne nezdôverila.

Anne ustarostene pokrúti hlavou a nasleduje ma do kancelárie, ktorá je v podstate rovnaká ako tá v starej firme. V kúte mám bežecský pás, trocha bokom čalúnené pohovky a celú jednu stenu lemuje preplnená polica s knihami. Odložím si veci a vytiahnem žalúzie. Výhľad na Baldwinov park a Manassaské múzeum z polovice zakrýva veľká garáž. Pred rokmi by mi to prekážalo, ale teraz už nie. Výhľad je len výhľad, kým si ho neprestanete užívať, a nakoniec tak skončíme všetci.

„Čo sa stalo?“ opýta sa Anne. „Bob ešte stále žobroní?“

Rýchlo potiahnem šnúрку na poslednej žalúzii a tá narazí do okenného rámu.

„Áno, a stále si namýšľa, že sa môžeme uzmiert“, poviem a obrátim sa k Anne. „Nikam sme sa nedostali, lebo naše rozvodové konanie vníma ako párové poradenstvo.“

Anne prevráti oči. „Čo mu je?“

„No, po prvé, je to muž.“

„To je fakt.“ Anne nakloní hlavu a pobavene na mňa pozrie.
„Prečo sú muži?“

Prižmúrim oči a čakám, kým dopovie.

„To je všetko. To je celá otázka. Prečo sú muži?“ Zachichoce sa. S úsmevom pokrútim hlavou. Pohľad mi padne na Alejandrov spis na mojom stole. Pripomenie mi, kde mám byť a čo mám robiť.

„Musím sa vrhnúť na päťdesiaty prípad.“

„Môžem sa oň postarať ja.“

„Nie,“ poviem a vezmem si fascikel. „Vieš, že sa rada osobne zapájam. Ako zakladateľka musím ukázať, ako nesmierne nám záleží na každom jednom prípade.“

„Už si ho videla?“ Anne o krok cúvne, natiahne krk a predstiera, že naňho pozerá spoza dverí. „Mne na ňom záleží,“ prehodí po chvíli.

„Anne,“ upozorním ju napoly žartom, napoly vážne.

„Čo je? Len žartujem... v podstate. Ale nespomínaj to pred Jamiem,“ dodá so smiechom, pričom naráža na svojho partnera.

„Tvoje tajomstvo je u mňa v bezpečí,“ vyhlásim, keď vyjdem z kancelárie a zamierim do konferenčnej miestnosti.

„Daj mi vedieť, keby si potrebovala pomoc.“ Anne na mňa žmurkne a vykročí do svojej kancelárie.

Zastanem pred miestnosťou, kde čaká päťdesiaty prípad. Ruka mi na okamih spočinie na kľučke a pred vstupom si sťažka vzdychnem. Alejandro ihneď vyskočí na nohy a zopne ruky pred sebou.

„Prepáčte, že ste museli čakať,“ poviem a zatvorím za sebou dvere.

„To nič. Som na to zvyknutý.“ Slabo sa usmeje.

Úsmev mu neopätujem. Namiesto toho vystriem ruku. Očakávam pevný a rozhodný stisk, ale je rovnaký ako môj. Očividne sa ku mne snaží správať úctivo.

„Som Sára Morganová, zakladateľka a výkonná riaditeľka Morganovej nadácie.“

„Alejandro Perez, väzeň číslo...“ Zasekne sa uprostred vety a líca mu očervenejú. „Prepáčte, sila zvyku... Uhm, teší ma.“

Zdvorilo sa usmejem, aby som ho upokojila. „No, sme tu, aby sme vás tohto zlozvyku zbavili a zabezpečili, že sa už nikdy nebudete musieť označovať číslom,“ poviem, obídem stôl a prisuniem si stoličku.

Prikývne a ja si všimnem, že zostane stáť, kým si nesadnem ja. Skôr ako mu pozriem do očí, vyložím jeho spis, kôpku brožúr a veľkú manilovú obálku. Svetlo prenikajúce cez okno mu svieti rovno do očí, takže vyzerajú ešte jasnejšie ako na policajnej fotografii.

„V prvom rade by som vám chcela zablahoželať, Alejandro, že sme vás vybrali do nášho nápravného programu.“

„Ďakujem. Som naozaj vďačný za túto príležitosť a volajte ma, prosím, Alex. Alejandro ma volajú len policajti a moja matka.“

„Budem na to myslieť, Alejandro.“

Nakloní hlavu, na okamih prižmúri oči a potom sa zatvára neurčito. Hranice sú dôležité, najmä v prípadoch, ako je tento, keď pracujete s ľuďmi, ktorí hranice nerešpektujú. Zákon je hranica a Alejandro ich v živote posunul veľa.

„Teraz si zopakujme, ako funguje náš program. Všetko, čo potrebujete, je tu,“ poviem a posuniem po stole hrubú manilovú obálku. „Nech sa páči, otvorte ju.“

Alejandro otvorí obálku, vsunie do nej ruku a vytiahne zväzok kľúčov.

„Sú od vašej poštovej schránky, bytu a vozidla. Všetko bude nasledujúcich šesť mesiacov platiť naša nadácia. Byt je kompletne zariadený, s práčkou a so sušičkou na prízemí, zásobenou chladničkou a všetkými základnými potrebami na začiatok.“

Jeho ruka opäť zmizne v obálke a vytiahne debetnú kartu.

„Na účte máte k dispozícii tisíc dolárov ako pomoc pri ďalších výdavkoch. Malo by vám to vystačiť, kým si nenájdete zamestnanie.“

Alejandro prikývne a prelistuje brožúry.

„Toto sú všetky dostupné zdroje, ako aj informácie o tom, čo sa od vás vyžaduje, aby ste zostali v programe. Musíte si aktívne hľadať prácu. Vo vašom spise sa uvádza, že neužívate drogy, ale

raz za tri týždne absolvujete drogový test. Ak nevyhoviete čo i len jeden raz, z programu vás vyradíme. Ak sa dostanete do akýchkoľvek právnych problémov nad rámec jednoduchého dopravného priestupku, z programu vás vyradíme. Každý týždeň sa musíte zúčastniť aj na terapeutickom sedení. Prvé z nich už máte naplánované a je zaznačené vo vašom diári.“

Vytiahne plánovač z obálky, položí ho na stôl a preskúma ho. „Máte zatiaľ nejaké otázky?“ opýtam sa.

Pohľadom prebehne po kľúčoch, diári, brožúrach a platobnej karte, ale jeho výraz zostáva nezmenený, akoby si nebol istý, čo si má o tom myslieť.

„Je to priveľa,“ vyhlási a ukáže na všetko na stole. „Ako si to môžete dovoliť? A to som váš päťdesiaty prípad?“ Trocha sa odtiahne, akoby nemohol uveriť, aké šťastie ho práve postretlo.

„Nie je to priveľa. Na svete je veľa ľudí, čo chcú pomáhať.“

„U koho budem bývať a čie auto šoférovať?“

„Morganovej nadácia vlastní viacero ojazdených vozidiel a veľký počet nehnuteľností, takže ani jedno nepatrí konkrétnej osobe. Keďže náš program trvá šesť mesiacov, svojich napravených vyradujeme a zapájame nových,“ vysvetľujem.

„Napravených...“ Usmeje sa.

Ústa sa mi rozťahnu do úsmevu, ale rýchlo ho potlačím. Odkašlem si a pohľad mi padne na jeho hrud' a bicepsy. Priliehavé biele tričko, ktoré má na sebe, necháva len malý priestor na predstavivosť a je zrejmé, že čas vo väzení strávil cvičením.

„Čo príde po uplynutí šiestich mesiacov?“ opýta sa.

„Budete finančne zodpovedný sám za seba, ale zdroje Morganovej nadácie vám budú k dispozícii tak dlho, ako budete potrebovať.“

Alejandro nakloní hlavu. „A takto sa napráva zlý človek?“

Jeho otázka ma zaskočí a znova mu pozriem do očí – len na okamih, no v tej chvíli mám pocit, že si navzájom vidíme do duše. Zaujímalo by ma, čo vidí v tej mojej.

„Nie. Takto dáme človeku, ktorý vykonal niečo zlé, druhú šancu, aby urobil aj niečo dobré.“

Mobil na stole mi zavibruje. Na displeji svieti *Neznáme číslo*, čo v mojej práci nie je nič nezvyčajné. Pomerne veľa prichádzajúcich hovorov je z väzníc, policajných staníc a jednorazových mobilov a na displeji vyzerajú všetky rovnako lákavo.

„Musím to zdvihnúť,“ poviem, vezmem mobil a trochu sa od neho odvrátim na stoličke. Prijmem hovor a pritisnem si mobil k uchu. „Sára Morganová.“

V slúchadle počuť ťažký dych a takmer cítim výdych, akoby osoba na druhej strane bola v miestnosti so mnou. Keď sa obzriem cez plece a pozriem na náš päťdesiaty prípad, všimnem si, že zo mňa nespúšťa oči.

Odvrátim sa. „Haló?“ poviem do telefónu.

„Sára.“ Ozve sa zachrípnutý hlas, ktorý okamžite spoznám. Už v ňom niet stopy po autorite, ktorou oplýval v minulosti. Život je už raz taký. Väčšinu z nás za tie roky a desaťročia pomaly zlomí, ale u niektorých to príde naraz. On patrí do tej druhej skupiny.

„Potrebujem tvoju pomoc,“ povie.

„S čím?“

Hlučne vydýchne. „Neviem presne, ale mám taký pocit, že budem potrebovať tvoje právne služby.“

„Kde si?“

„Na Úrade šerifa Okresu princa William... vo väzbe.“

„Som na ceste,“ poviem a ukončím hovor.

So slabým povzdychom si začnem zbierať veci, no ešte sa prihovorím Alejandrovi.

„Je mi to ľúto, ale musím narýchlo odísť. Nieкто z mojich spolupracovníkov s vami všetko prejde,“ vysvetľujem a vstávam.

„Je všetko okej?“ opýta sa.

„Nie, ale bude.“